

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

w sprawie M. Z. i Ł. R.

skazanych z art. 56 ust. 1 i 3 i inne ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8 września 2016 r.

wniosku obrońcy skarżących o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 2 maja 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 5 kwietnia 2011 r.,
na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k. i art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

I. oddalić wniosek obrońcy skarżących o wznowienie postępowania;

II. obciążyć skarżących [...] kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego, w tym zasądzić od nich na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 20 zł tytułem wydatków za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 5 kwietnia 2011 r., M. Z. i Ł. R. zostali uznani winnymi popełnienia przestępstw kwalifikowanych z przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, m.in. z art. 56, art. 58 ust. 1, art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 oraz art. 62 ust. 3 tej ustawy. Za te przestępstwa Sąd Okręgowy w B. wymierzył:

- M. Z. – karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł;

- R. R. – karę łączną jednego roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat, oddając go pod dozór kuratora oraz zobowiązując do powstrzymania się od używania środków odurzających.

Apelację od tego wyroku wnieśli - obrońca obu oskarżonych, a także prokurator. Po ich rozpoznaniu Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 2 maja 2012 r., zmienił częściowo zaskarżony wyrok w zakresie opisu i kwalifikacji prawnej poszczególnych czynów i wymierzył każdemu z oskarżonych kary identyczne, jak orzeczone w I instancji.

W dniu 13 kwietnia 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanych o wznowienie w/w postępowania. Na podstawie art. 542 § 2 k.p.k. w zw. z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. w zw. z art. 425 § 2 zd. pierwsze k.p.k. obrońca wniósł o:

- wznowienie postępowania w stosunku do skazanego M. Z., skazanego za czyny z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 62 ust. 3 tej ustawy oraz art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 59 ust. 3 tej ustawy oraz art. 62 ust. 1 tej ustawy, w zakresie punktu I wyroku;

- wznowienie postępowania w stosunku do skazanego Ł. R., skazanego za czyny z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 58 ust. 1 tej ustawy - w całości.

Powołując się na wskazane powyżej okoliczności, obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroków:

1. Sądu Okręgowego w B. z dnia 5 kwietnia 2011 r., w sprawie III K .../08, w zakresie punktu I i V wyroku w stosunku do skazanego M. Z. oraz w zakresie punktu XL, XVII, XLIII, XLIV i XLV wyroku w stosunku do skazanego Ł. R.

2. Sądu Apelacyjnego z dnia 2 maja 2012 r., w sprawie II AKa .../12, w zakresie punktu III wyroku w stosunku do obu skazanych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B.

Nadto, na zasadzie art. 167 k.p.k., wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w B. o sygn. akt XV K .../15, w szczególności ze znajdującego się w nich wyroku Sądu w sprawie oskarżonej B. J. na okoliczność skazania jej za popełnienie czynu określonego w art. 234 k.k.

Autor wniosku o wznowienie postępowania wskazał na jego poparcie, że po wydaniu prawomocnego wyroku pojawił się nowy dowód nieznany przedtem Sądowi, a wskazujący na to, iż skazani nie popełnili zarzucanych im czynów, w postaci wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 18 marca 2016 r., w sprawie o sygn. XV K .../15, w którym sąd ten uznał B. J. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, tj. tego, że w dniu 7 października 2009 r. oraz w dniu 14 października w B. w toku postępowania karnego o sygnaturze III K .../09 Sądu Okręgowego w B., fałszywie oskarżyła M. Z. o popełnienie czynu zabronionego z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. o czyn z art. 234 k.k. Za te czyny została skazana na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę Sąd zawiesił warunkowo na okres próby wynoszący 2 lata.

Prokurator Prokuratury Krajowej w piśmie z dnia 8 sierpnia 2016 r. wniósł o oddalenie przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania, a także oddalenie wniosku obrońcy w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia na podstawie art. 167 k.p.k. dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego o sygn. akt XV K .../15.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanych M. Z. i Ł. R. jest chybiony i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż wskazana przez obrońcę formalna podstawa wniosku w postaci art. 540 § 1 pkt. 2 lit. a k.p.k. stanowi, że postępowanie wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody, wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Analiza zarówno treści wyroków sądów obu instancji, jak i ustaleń faktycznych Sądu I instancji oraz faktów

podniesionych we wniosku, a także akt sprawy XV K .../15, nie wskazuje na wystąpienie przesłanek wymienionych w tym przepisie.

W szczególności należy podkreślić, że w ramach postępowania o wznowienie nie jest dopuszczalna kontrola poprawności ustaleń faktycznych dokonanych przez sądy orzekające w sprawie, ani ponowne badanie prawidłowości oceny i wiarygodności dowodów, które przyjęto za ich podstawę. W trakcie tego postępowania przedmiotem rozstrzygnięcia jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia, a nie odpowiedzialności karnej skazanego, gdyż tej dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Wznowienie postępowania jest instytucją szczególną, której ściśle unormowania ustawowe w zakresie warunków formalnych, jego podstaw oraz co do trybu i zasad postępowania przy rozstrzyganiu w przedmiocie wznowienia, nie pozwalają na rozszerzającą wykładnię określających tę instytucję przepisów. W postępowaniu o wznowienie obowiązuje zasada niewzruszalności prawomocnych orzeczeń i domniemanie prawidłowości wyroku skazującego (*tak np. D. Świecki, w: J. Skorupka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2015, s. 1273*). Prawomocny wyrok posiada cechy trwałego rozstrzygnięcia przez sąd rozpatrywanej sprawy w zakończonym już tym orzeczeniem postępowaniu karnym. Przysługuje mu więc przymiot domniemania prawdziwości ustaleń faktycznych poczynionych w danej sprawie i stanowiących podstawę wyroku. Wzruszenie tego domniemania, a w konsekwencji prawomocnego wyroku w drodze wznowienia postępowania może nastąpić tylko w sytuacjach ściśle określonych. Postępowanie karne nie podlega wznowieniu w przypadku zgłoszenia jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego orzeczenia, nawet gdy nowe fakty i dowody nieznane przedtem sądowi stwarzają takie przypuszczenie, lecz może być wznowione tylko wtedy, gdy w sposób wiarygodny podważają one prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, a zatem gdy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego (*por: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 kwietnia 1996 r., V KO 2/96, OSNKW 1996, z. 1 – 2, poz. 47; z dnia 7 września 2001 r., III KO 13/01, OSNKW 2001, z. 11 – 12, poz. 96; z dnia 20 października 2010 r., IV KO 38/10, R – OSNKW 2010, poz.2006; z dnia 5 października 2011 r., II KO 6/11, Lex nr 960527; z dnia 5 grudnia 2013 r., V KO 71/13, Lex nr 1400598*).

Co więcej, należy pamiętać o tym, że w wyniku nowelizacji z 2013 r. w art. 540 § 1 pkt 2 usunięto zwrot "nie znane przedtem sądowi". W konsekwencji nowe fakty lub dowody mogą stanowić podstawę wznowienia, gdy uprzednio nie były znane także stronie. Zdaniem przedstawicieli doktryny, ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa na wnioskodawcy. Niewykazanie *novum* powoduje oddalenie wniosku (tak np. D. Świecki, w: J. Skorupka (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2015, s. 1273).

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że analiza wskazanego przez wnioskodawcę dowodu w postaci wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 18 marca 2016 r. w sprawie o sygn. XV K .../15, nie pozostawia wątpliwości co do tego, że nie spełnia on wymogu „nowego faktu lub dowodu” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k. W istocie, podniesiony zarzut, mający uzasadniać wznowienie postępowania, dotyczy oceny wiarygodności zeznań świadka składającego zeznania przed sądem I instancji, B. J. Autor wniosku opisuje postępowanie w sprawie o sygn. akt XV K .../15 odnoszące się do składania fałszywych zeznań przez B. J. i dowodzi, że „przesłanki świadczące o popełnieniu czynu zabronionego przez B. J. pozostają także aktualne na kanwie sprawy III K .../08”. Jego zdaniem Sąd Okręgowy w B. w sprawie o sygn. akt III K .../08 „w całości oparł orzeczenie w zakresie czynów określonych w punktach I, XL, XLII, XLIII wyroku wyłącznie na wyjaśnieniach B. J.”, a zeznania B. J. w tej sprawie „wynikają z chęci obciążenia go i spowodowania pociągnięcia do odpowiedzialności karnej” oraz „z chęci zemsty za rozpad związku”.

Na kanwie niniejszej sprawy należy odnieść się do trzech zagadnień związanych z wydaniem wyroku przez Sąd Rejonowy w B. z dnia 18 marca 2016 r. w sprawie o sygn. XV K .../15, w którym sąd ten uznał B.J. za winną popełnienia czynu zabronionego z art. 234 k.k.

Po pierwsze, nie ulega wątpliwości, że postępowanie toczące się przed Sądem Rejonowym w B. w sprawie o sygn. akt XV K .../15, dotyczyło zarzutu składania fałszywych zeznań w innej sprawie, niż ta, w której złożony został wniosek o wznowienie postępowania. Zauważa to zresztą sam autor wniosku, formułując go na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., a nie na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Wyrok został wydany w sprawie o sygn. akt III K .../09

dotyczącej tego, że M. Z. oraz B. J. w dniach 27 i 28 stycznia 2007 r. wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonali wewnątrzwspólnotowej dostawy z terenu RP na terytorium Wielkiej Brytanii 3 kg amfetaminy o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 120.000 zł, tj. czynu z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Rejonowy w B. w wyroku z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K .../09, uniewinnił oboje oskarżonych od stawianych im zarzutów (k. 133 akt sprawy XV K .../15). Nie ocenił bowiem zeznań B. J. jako wiarygodnych, bowiem „stanowiły one wyraz jakże nieudolnej, wręcz momentami naiwnej chęci obciążenia oskarżonego M. . odpowiedzialnością za coś, czego ten ostatni nie zrobił, nawet za cenę poniesienia przez samą siebie z tego tytułu negatywnych konsekwencji prawnych, motywowaną niskimi uczuciami zemsty, wzięcia rewanżu za rozpad łączącego ich związku i dążeniem do doprowadzenia w ten sposób do osadzenia M. Z. w zakładzie karnym” (s. 10-11 uzasadnienia SO w sprawie III K .../09, k. 139-140 akt sprawy XV K .../15). Należy dla porządku nadmienić, że w tej sprawie B. J. była współoskarżoną, więc przedstawiając przed organami ścigania swoją wersję wydarzeń, obciążała się jednocześnie. Trzeba podkreślić, że jeśli autor wniosku stara się dowieść, iż świadek B. J. i w niniejszej sprawie popełniła przestępstwo polegające na składaniu fałszywych zeznań, to nawet stwierdzenie, że w związku z postępowaniem karnym dopuszczono się przestępstwa, nie jest wystarczającym warunkiem wznowienia postępowania, albowiem przyczyna wznowienia *propter falsa* zachodzi dopiero po ustaleniu przez sąd, że przestępstwo popełnione w związku z postępowaniem mogło mieć wpływ na treść orzeczenia (*tak postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lutego 2015 r., II KO 3/14, LEX nr 1652386*). Takiego związku zaś w niniejszej sprawie brak.

Po drugie, autor wniosku, powołując się na w/w wyrok w istocie nie wskazuje na nowe fakty lub dowody, które pojawiły się w niniejszej sprawie, lecz usiłuje skłonić Sąd Najwyższy do ponownego rozważenia i oceny wiarygodności zeznań świadka B. J. Należy się zgodzić z wnioskodawcą, że również wydany w innej sprawie wyrok skazujący za składanie fałszywych zeznań może wpływać na ocenę wiarygodności takiego świadka. Jednak – nawet błędna – ocena wiarygodności świadka nie może być uznana za „nowy fakt lub dowód” w rozumieniu art. 540 § 1

pkt 2 lit. a k.p.k. Oczywistym jest, że rozpoznanie wniosku o wznowienie na w/w podstawie ogranicza się do zbadania, czy rzeczywiście po uprawomocnieniu się wyroku skazującego ujawniły się nowe fakty i dowody, nieznane przedtem sądowi, wskazujące na wysoce prawdopodobną błędność wyroku, którego dotyczy wniosek o wznowienie (*por: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., V KO 30/08, R – OSNKW 2008, poz. 1138*). Wprawdzie nie ulega wątpliwości, że sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku i nie bada również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (*tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2015 r., III KO 104/14, Biul.PK 2015/3/30-43*), jednak na gruncie niniejszej sprawy ocena wiarygodności zeznań B. J. dokonana przez Sądy obu instancji okazała się kluczowa dla stwierdzenia, czy okoliczność składania fałszywych zeznań w innych sprawach karnych skierowanych przeciwko skazanym w przedmiotowej sprawie stanowi „nowy fakt lub dowód” uzasadniający wznowienie postępowania.

Przede wszystkim należy wskazać, że już w apelacji obrońcy obydwu oskarżonych podniesiony został zarzut dotyczący obrazy przepisów prawa karnego procesowego, poprzez oparcie ustaleń jedynie na zeznaniach B. J., które pozostawały w jaskrawej sprzeczności z wyjaśnieniami zarówno Ł. R. (k. 5204), jak i M. Z. (k. 5132-5133), pomijając przy tym całkowicie treść zeznań innych świadków: J. R. (k. 5363), E. K. (k. 5363), Z.G. (k. 5601-5602), a wskazujących na istnienie konfliktu pomiędzy B. J., a obojgiem współoskarżonych, co miało istotne znaczenie dla oceny jej wyjaśnień.

Przede wszystkim, z analizy uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że Sąd ten bardzo szczegółowo rozważył nie tylko wszystkie dowody pozostające w powiązaniu z zeznaniami B. J. i potwierdzające jej zeznania, ale i przy ocenie wiarygodności tych zeznań wziął pod uwagę istniejący konflikt z tymi skazanymi. Zeznania B. J. znalazły zresztą potwierdzenie w zarejestrowanych podczas kontroli operacyjnej rozmowach telefonicznych. Największe znaczenie dla oceny winy Ł. R. miały zeznania B. J. w stosunku do czynu przypisanego w pkt XLII wyroku Sądu Okręgowego, bowiem ten czyn odnosił się do udzielania właśnie temu świadkowi

środka odurzającego w postaci marihuany (s. 47-49 uzasadnienia SO). Jednak do popełnienia tego czynu przyznał się także sam skazany (k. 774) i jego wyjaśnienia były zbieżne z zeznaniami B. J. Jeśli chodzi o ocenę zeznań B. J. w stosunku do skazanego M. Z., to Sąd I instancji w odniesieniu do żadnego z przypisanych mu czynów nie oparł się wyłącznie na zeznaniach B. J. Materiały wskazujące na jego sprawstwo zostały zgromadzone głównie w trakcie zarządzonej kontroli operacyjnej, jak i w czasie przesłuchania innych świadków. Przede wszystkim jednak, oceniając materiał dowodowy uzasadniający sprawstwo skazanego Sąd I instancji wziął pod uwagę, że „obecnie łączy ich tylko wspólne dziecko oraz nienawiść” (s. 172 uzasadnienia SO). Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że złożone przez B. J. na Policji zeznania w części dotyczącej grupy przestępczej i zawierania przez M. Z. szeregu transakcji narkotykowych nie polegały na prawdzie. Krytycznie więc ocenił zeznania tego świadka przez pryzmat istniejącego konfliktu. Dodatkowo wiarygodność jej zeznań została zbadana przez biegłą psycholog, która stwierdziła, że wypowiedzi tego świadka nie zawierają konfabulacji (k. 6001-6005).

Sąd Apelacyjny natomiast w uzasadnieniu wyroku szczegółowo odniósł się do tego zarzutu. Wskazał, że Sąd I instancji z zachowaniem wymogu art. 7 k.p.k. dał wyraz temu, dlaczego uznał zeznania B. J. za wiarygodne (s. 63 uzasadnienia SA). Odniosł się także do tego, że Sąd I instancji w uzasadnieniu wziął pod uwagę fakt, iż B.J. z części twierdzeń co do oskarżonego M. Z. wycofała się – w tym do relacji zdecydowanie obciążających tego skazanego. To przekonało Sąd I instancji o bezstronnym przedstawieniu faktów, tym bardziej, że przedstawiane okoliczności dotyczące zdarzeń rozpatrywanych w niniejszej sprawie znalazły potwierdzenie – wbrew twierdzeniom autora apelacji – także w zeznaniach innych świadków. Sąd I instancji odniósł się także do istnienia konfliktu między świadkiem B. J. a M. Z. oraz Ł. R. Zarówno Sąd I instancji, oceniając zeznania B. J., jak i Sąd odwoławczy, kontrolując ich poprawność oraz jej postawę w stosunku do wszystkich osób, które zostały przez nią „obciążone”, nie dostrzegły, aby były to pomówienia. Sąd I instancji wykazał m.in. brak tendencyjności twierdzeń tego świadka, co ujawniało się m.in. w tym, że świadek doprecyzowała swoje zeznania w aspekcie twierdzeń o działaniu M. Z. w grupie przestępczej na korzyść tego skazanego. Dodatkowo Sąd odwoławczy zauważył, że miało wprawdzie miejsce uchybienie procesowe z art.

424 § 1 pkt 1 k.p.k., którym był brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do zeznań B. J. w zakresie oceny zeznań Z. G., jednak stwierdził, że uchybienie to nie miało wpływu na treść wyroku w sytuacji prawidłowej oceny motywacji B.J.–dokonanej w sposób przekonujący i w oparciu o inne ocenione dowody.

Po trzecie wreszcie, chociaż wydanie wyroku przez Sąd Rejonowy w B. w dniu 18 marca 2016 r. było faktem nieznanym zarówno sądowi, jak i stronie w dacie orzekania przez Sąd Apelacyjny, tj. w dniu 2 maja 2012 r. - to jak trafnie wskazuje prokurator Prokuratury Krajowej w odpowiedzi na wniosek w przedmiocie wznowienia postępowania - Sąd Apelacyjny miał wiedzę o zapadłym wyroku uniewinniającym M. Z. w sprawie III K .../09 Sądu Okręgowego w B. Oddalił wniosek dowodowy obrońcy skazanych zawarty w apelacji o dopuszczenie dowodu z akt tej sprawy stwierdzając, że „wskazywane dowody nie są przydatne dla oceny wiarygodności zeznań świadka B. J. w przedmiotowym postępowaniu, a ocena zeznań świadka była dokonana przy zastosowaniu m.in. art. 7 k.p.k., co z kolei będzie przedmiotem oceny sądu odwoławczego” (k. 6896). Dlatego trudno przyjąć, że brak uznania za wiarygodne zeznań świadka B. J. przez Sąd Okręgowego w B. był w niniejszej sprawie nieznaną (zarówno sądowi, jak i stronom). Tym samym nie mógł stanowić nowego faktu lub dowodu.

W rezultacie nie sposób uznać, że wyrok Sądu Rejonowego z dnia 18 marca 2016 r., w sprawie o sygn. XV K .../15, stanowi nowy dowód, który wskazuje na to, że skazani nie popełnili czynu albo ich czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Odmienne ocena dowodów przedstawionych w jednej sprawie, od oceny przedstawionej w innej sprawie, nie może stać się podstawą wznowienia postępowania. Zgodnie z opinią wyrażaną wielokrotnie przez Sąd Najwyższy - „O pozytywnym rozstrzygnięciu wniosku o wznowienie postępowania *propter nova* (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.) decyduje spełnienie kumulatywnie dwóch przesłanek - proponowany dowód ma cechy dowodu nowego nieznanego wcześniej ani stronie, ani sądowi orzekającemu w sprawie, a jego treść konfrontowana z pozostałym materiałem, który był podstawą dowodową kwestionowanego rozstrzygnięcia, pozwala z wysokim prawdopodobieństwem twierdzić, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego - w postaci uniewinnienia skazanego lub skazania go za przestępstwo zagrożone karą

łagodniejszą niż to, za które go wcześniej skazano” (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., V KO 29/16, LEX nr 2044502*). W niniejszej sprawie zaś nie sposób uznać, by orzeczenie mogące zapaść w wyniku wznowienia postępowania wobec M. Z. oraz Ł. R. mogło być takim orzeczeniem.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd Najwyższy stwierdził, że nie istnieją żadne podstawy do wznowienia postępowania zakończonego w przedmiotowej sprawie prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego i orzekł, jak na wstępie, obciążając kosztami postępowania o wznowienie skazanych, stosownie do treści art. 639 zd. 2 k.p.k.

kc